

I s m u r e n

av Jacob Tegengren.

Du såg ditt gamla broderland i nöd,
dess folk förpinat, trängt till avgrundsranden;
du såg blott, Sverige, räckte icke handen
till hjälp i bitter kamp på liv och död.
Den kampen gällde rätt och lag och heder
mot nidmänsvåld och österns barbari.
Du såg vår ungdom djärft i täta leder
med pannan lyft och blicken ljus och fri
till strid för fosterlandets framtid draga.
De bästa föllo - ingen hördes klaga;
Sin plikt man fyllt som Finlands rätte son.

Du såg den röda onskans vågor välta
kring Finlands bygd med mord och brand och rån;
Du såg blott Sverige, räckte icke handen.
Så blev vårt hjärta kallt då brusto banden,
som forntid knutit, - Se, då restes muren
emellan tvenne folk, en mur av is,
som ingen vär och ingen sol kan smälta.
Oss skrämmer stormen ej, ej hagelskuten,
ej mörkrets makt; Vårt folk går ensamt fram
till kamp för frihet, rätt och ljus och ära
på fädrens sätt, på nordmäns stolta vis.
Men säg oss Sverige, har du mod att bära
för nutid och för eftervärld din skam?

I s m u r e n

av Valther Hulphers

Den svejska författaren har på begäran av kamrater i den svenska brigaden i Wasabladet givit detta svar på den finländska skalden Tegengrens bittra dikt under rubriken Ismuren.

Det tornar is på Bottnens östra sida,
ur vinterkölden viner nordanbläst,
av Sveriges flathet finska bröder lida,

och röster ropa. " Nu är porten låst,
Stäng dörrn för svensken, han får ute bli"
vår forna samgång är för oss förbi.

Vem vet, det är kanhända åter vår,
ett missförstånd i vändan och i smärtan?
Kanhända blöda inför Finlands sår
i harm och vrede tusen svenska hjärtan?
kanhända är dock icke allt förbi,
kanhända rensas Kvarken åter fri?

Det står på Finlands jord en liten skara
av svenskar redda att för Finland dö,
som känna stolt och härligt att få vara
den fria vakten mot all sinnes snö.
För dem är dagen ännu ej förbi
för dem står solen dock med vårglans i.

Och skaran växer, genom horn och tullar
en ström av ungt, av rött och härligt blod
till storm, till kamp för Finlands frihet rullar
och varje bölja ber om tålamod.
Ja, tålamod tills stridens stund får bli,
då skall man se, om allting är förbi.

Spar, broder, därför på de bittra orden,
låt oss med blod få sona Sveriges skuld
låt oss få falla på den finska jorden,
förlåt och glöm och var vår moder huld;
Tillsammans segra eller falla vi,
Än kommer dag, än är ej allt förbi.

